

Vladimir Nabokov
“The Man of To-morrow’s Lament”
(1942)

תלונתו של איש המחר / ולדימיר נבוקוב

Translated into Hebrew by Ronen Sonis

I have to wear these glasses – otherwise, when I caress her with my super-eyes, her lungs and liver are too plainly seen throbbing, like deep-sea creatures, in between dim bones. Oh, I am sick of loitering here, a banished trunk (like my namesake in “Lear”), but when I switch to tights, still less I prize my splendid torso, my tremendous thighs, the dark-blue forelock on my narrow brow, the heavy jaw; for I shall tell you now my fatal limitation ... not the pact between the worlds of Fantasy and Fact which makes me shun such an attractive spot as Berchtesgaden, say; and also not that little business of my draft; but worse:

אֲרָכִיב אֶת מִשְׁקָפִי, אֵין לִי בְּרָרָה
עֵינֵי חוֹדְרוֹת מִבְּעַד לְעוֹרָה
אֶל רְאוּתֶיהָ וְכַבְדָּה הַחֵם
שֶׁמִּפְרָפֵר לוֹ כְּמַפְלָצֵת יָם
בֵּין הַצְּלָעוֹת. גּוֹפִי נִשְׂרָף בְּעִיר
מִשְׁלָךְ כְּמוֹ קֶנֶט מִמַּמְלַכְתּוֹ שֶׁל לִיר
וְגַם בְּטִיטֵס צְמוּדִים אֵין לִי שׁוּם נֶחֱת
מֵהוּד חֲזִי וּמִשְׁרִירֵי הַתַּחַת
מְקוֹ הַלֶּסֶת אוֹ מִן הַבְּלוּרִית
הַכְּחֻלְחֻלָּה; הִנֵּה מֵה שֶׁמִּטְרִיד
אוֹתִי: לֹא הַזְּקָה הַיְדוּעָה
שֶׁבֵּין הַמְּצִיאוֹת לְהַמְצָאָה
שֶׁלֹּא תִנְיֵחַ לִי לְטוּס מְכָאן
אֶל בְּרִכְטְסְגָאָדֶן; גַּם לֹא הַעֲנֵן
הַהוּא עִם הַגִּיּוֹס. פַּה מְדַבֵּר

a tragic misadjustment and a curse.

I'm young and bursting with prodigious sap,
and I'm in love like any healthy chap –
and I must throttle my dynamic heart
for marriage would be murder on my part,
an earthquake, wrecking on the night of nights
a woman's life, some palmtrees, all the lights,
the big hotel, a smaller one next door
and half a dozen army trucks – or more.

But even if that blast of love should spare
her fragile frame – what children would she bear?
What monstrous babe, knocking the surgeon down,
would waddle out into the awestruck town?
When two years old he'd break the strongest chairs,
fall through the floor and terrorize the stairs;
at four, he'd dive into a well; at five,
explore a roaring furnace – and survive;
at eight, he'd ruin the longest railway line
by playing trains with real ones; and at nine,
release all my old enemies from jail,
and then I'd try to break his head – and fail.

So this is why, no matter where I fly,
red-cloaked, blue-hosed, across the yellow sky,
I feel no thrill in chasing thugs and thieves –
and gloomily broad-shouldered Kent retrieves
his coat and trousers from the garbage can
and tucks away the cloak of Superman;
and when she sighs – somewhere in Central Park
where my immense bronze statue looms – “Oh, Clark ...
Isn't he wonderful?!”, I stare ahead
and long to be a normal guy instead.

Vladimir Nabokov
June 1942

בְּחֶסֶר הַתְּאֵמָה מֵר וְנִמְהָר

אָנִי צָעִיר שׁוֹפֵעַ וְיִצְרִי
וּמְאֵהָב כְּמוֹ כָּל בְּחוּר בְּרִיא
– אֲבָל לְבִי יוֹתֵר מִדִּי דִינָאִמִּי
לֵיל כְּלוּלוֹתֵינוּ יְחוּלֵל צוֹנָאִמִּי
וְהַמְּלוֹן יִקְרַס עַל עוֹד מְלוֹן
וְלֹא יִהְיֶה חֲשֵׁמֶל בְּשׁוּם חֵלוֹן
אֲשֶׁתִּי תַמּוּת, דְּקָלִים יִמְעֹכוּ
'מִשְׂאֵיֹת יִסְטוּ, וְכוּ' וְכוּ'

אִם פֶּרֶץ תִּשְׁוֹקֵתִי לֹא יִרְסַק
אֶת גְּזַרְתָּהּ, תִּלְד לְלֹא סִפְק
תִּינּוֹק שִׁיִּהְיֶם אֶת הַרוֹפְאִים
וְתוֹשְׁבֵי הָעִיר הַמְּשִׁתָּאִים
בְּיִנְקוּתוֹ יִשְׁבֵּר לוֹ בְּטַעוֹת
אֶת הַרְצָפָה וְגַם אֶת הָרְהוּט
בְּגִיל חֲמֵשׁ יִצְלַל בְּבָאֵרוֹת
יִבְעֵר בְּכַבְשָׁנִים – אֲבָל יִשְׂרָד
בְּגִיל שְׁמוֹנֶה יִדְרֵשׁ צַעְצוּעִים
קֶטֶר וְגַם קְרוֹנוֹת אֲמַתִּיִּים
יֹצִיא אֶת כָּל אוֹיְבֵי מִן הַמְּחַבּוּשׁ
וְלֹא אוֹכֵל לְשִׁבֵּר לוֹ אֶת הָרֹאשׁ

לֵכֵן, גַּם בְּטוֹסֵי הַלוֹךְ וְשׁוֹב
כְּחַל-אָדָם בְּשַׁחַק הַצָּהָב
– אֶרְדֹּף אֶת הַפּוֹשְׁעִים לְלֹא שְׂמִיחָה
קְלָאֲרֵק קֶנֶט חוֹלֵף לוֹ בְּקוֹמָה שְׁחוּחָה
לוֹבֵשׁ אֶת מַעֲלֵו מִמֶּשׁ כְּמוֹ קֶדֶם
מוֹצֵא לְגִלְיָמְתוֹ מְקוֹם בְּבוֹיָדָעַם
כְּשִׁלּוֹאִיס נֶאֱנַחַת פֹּה בְּפֶאֲרֵק
...מִתַּחַת לְפֶסְלֵי הָרֵם – "הוּ, קְלָאֲרֵק
הוּא לֹא מִדְּהִים!?" אָנִי מִבִּיט בְּשִׁבְלִי
וּמִשְׁתוֹקֵק לְהִיּוֹת בְּחוּר רְגִיל